

Sygn. akt III KK 221/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2015 r.,

sprawy **Z. B.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt IV Ka 37/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VIII Zamiejscowy
Wydział Karny z siedzibą w M.

z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt VIII K 147/14,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w M. uznał oskarżonego Z. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego:

1. nakaz opuszczenia lokalu w D. , gmina M., zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi A. B. , . B., P. B.1 i P. B.2,
2. zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi A. B. i P. B.,

3. połączone z obowiązkiem zgłaszania się przez oskarżonego raz w miesiącu w Komendzie Powiatowej Policji w M.
na okres 3 lat.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony Z. B. Nie formułując zarzutów odwoławczych stwierdził, że zaskarżony wyrok jest błędny, bo został oparty na fałszywym oskarżeniu jego żony, która w ten sposób usiłuje pozbawić go odziedziczonego po rodzicach majątku. W konkluzji skarżący wniósł o wnikiwe „przejrzenie i zweryfikowanie” sprawy.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca oskarżonego Z.B. zarzucając:

- I. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:
 1. art. 3 k.k., poprzez orzeczenie środka karnego wobec skazanego wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie, poprzez uniemożliwienie oskarżonemu po odbyciu kary pozbawienia wolności przez okres trzech lat prowadzenia gospodarstwa rolnego, działalności rolniczej i pozarolniczej, a w konsekwencji wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego wobec trójki małoletnich dzieci;
 2. art. 41 a § 1 k.k., poprzez orzeczenie nakazu opuszczenia lokalu w D., gmina M., gdy tymczasem w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia tylko z lokalem, lecz z gospodarstwem rolnym, w skład którego wchodzi budynki oraz ziemia (12,17 ha);
 3. art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez orzeczenie środka karnego wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie;
- II. rażące naruszenie prawa procesowego, polegającego na obrazie przepisu art. 7 k.p.k., poprzez orzeczenie środka karnego wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego Z. B. nie zasługuje na uwzględnienie. Oba sformułowane w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty są bezzasadne w

stopniu oczywistym i w zasadzie pozostają na granicy dopuszczalności. Mimo że autor kasacji pierwszy z nich nazwał rażącym naruszeniem prawa materialnego, drugi - rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, oba w istocie kryją niedopuszczalny w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary.

W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy zawarł jednolite stanowisko co do charakteru normy prawnej, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, wskazując, że winna to być norma zobowiązującego sąd do jej bezwzględnego respektowania, zawierająca niezrealizowany w zaskarżonym orzeczeniu nakaz lub pominięty zakaz. Jeżeli natomiast ustawa stwarza tylko fakultatywną możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego – a tak jest właśnie na gruncie art. 41a § 1 k.k. – to przez niestosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się „obrazy” przepisu prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1977 r. I KR 65/77, OSNPG 1977/10/90, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2002 r. V KKN 298/01, LEX nr 53335).

Takiego charakteru nie ma przepis art. 53 k.k., formułujący dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 kwietnia 2007 r., II KK 50/07, Biuletyn PK 2007, nr 16, s. 14, z dnia 26 lutego 2007 r., IV KK 41/07, OSPriPr 2007, nr 9, poz. 14, z dnia 16 stycznia 2013 r., II KK 56/12, LEX nr 1288663; z dnia 29 sierpnia 2012 r., II KK 181/12, LEX nr 1220789; z dnia 26 września 2007 r., IV KK 265/07, OSNwSK 2007/1/2102).

Podkreślić także należy, że nie może stanowić podstawy samodzielnego zarzutu kasacji art. 3 k.k. Przepis ten statuuje bowiem normę o charakterze ogólnym, gdy tymczasem zarzut naruszenia prawa powinien opierać się na naruszeniu norm tworzących konkretne zakazy i nakazy (por. W. Zaleski (w:) M. Królikowski (red.), R. Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz do art. 3 k.k., Legalis 2015).

Oczywiście bezzasadny jest także podnoszony przez skarżącego zarzut rażącej obrazy art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w orzeczeniu wobec oskarżonego Z. B. środka karnego w postaci nakazu opuszczenia lokalu w D., gmina M. zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi. Jedynie celem przypomnienia, wskazać należy, że

skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych, a w pełni zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd a quo, także w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego Z. B. kary. Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej, w tym zakresie, winno być jednocześnie wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak we wniesionej kasacji nie podniesiono. Zgodnie zaś z przepisem art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których w omawianej sprawie nie sposób się doszukać.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.